

Knooppunten

Een verhaal uit ‘Gebroken licht’

Lisbetha

LU
dB

Copyright © 2020 LVdB Projects

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste druk, 2020

LVdB Projects
Brugstraat 20
9160 Lokeren, België

www.lisbetha.be

KNOOPPUNTEN

Ieder mens is verbonden met anderen. Soms is dit slechts subtiel aanwezig en zijn we ons daar zelfs niet eens van bewust. Als een zeer fijn geconstrueerd web lopen de draden van de realiteit door ieders leven en wij mensen leven daar als knooppunten in netwerken in. Onrechtstreeks beïnvloeden wij dagelijks velen, soms zonder het te weten, bijna telepathisch.

Suzanne; 20:26 uur - Vrijdag

Suzanne. Het is maar een naam en ze is maar één van de miljarden. In haar flatje, als ze de YouTube filmpjes bekijkt van haar Podcasthelden, de Mindsetmentoren, de schrijvers en de spirituele leraren, dan komt ze soms in de verleiding om haar hand op het laptopscherm te leggen. Als om ‘de betovering te doorbreken’, alsof ze magische krachten heeft en als bij werkelijk wonder de scheidingslijn tussen ‘hier’ en ‘daar’ kan doorbeken. Alsof het een soort betoverde spiegel is, de computer, die wand die haar van anderen scheidt. Datgene wat haar zelf afscheidt van haar eigen meest mooie, al gerealiseerde potentieel. Maar zo knap en verwezenlijkt is ze zelf nog lang niet. Niet zoals die mensen die ze bewondert. Eerder is ze zoals in het liedje ‘The Rose’: ‘Als liefde een bloem is, ben jij enkel zaad.’

Het overvalt haar op die momenten heel erg. Bijvoorbeeld net nu ze een slok neemt van haar theetje, drinkt schrijfster Elizabeth Gilbert ook van haar thee. Uit een mok die Suzanne nog niet eens zien staan had op de tafel bij Elizabeth. En middenin sterke adviezen over hoe je met je emoties moet omgaan tijdens momenten van extreme isolatie. Dan wil ineens alles in haar wel schreeuwen: “Mens, ja, we zijn op dit moment wel gescheiden, maar zie eens, het zit in de kleinste dingen die we doen! Eigenlijk zijn we nog nooit zo verbonden geweest...” Al onze eenzaamheid is ten diepste een illusie. Is niet iedere emotie een universele emotie, die tezelfdertijd door duizenden gevoeld wordt? Is niet iedere handeling, iedere gedachte, een universele?

Ze schakelt de laptop uit. Zoveel gelijklopen met de anderen is goed voor even, ook al weet ze dat toeval er altijd ook bij komt kijken. Nu heeft ze er behoefte aan haar lichaam te voelen. Voelen dat ze ook nog een individu is, dat ze nog ademt, afzonderlijk. Uiteindelijk is ze ook helemaal niet echt bij Elizabeth Gilbert op de thee geweest, en

is dit beeld maar een schrale troost voor werkelijk contact, voor echt je handen op iemands hand te kunnen leggen als je je diep verbonden voelt door de woorden of blik van die persoon. Suzanne begint te schrijven. Lukraak. In de keuken. Op een blocnote. Er komt slechts het ogenschijnlijk niets zeggende:

“Ja, het spijt me zo dat je kat gestorven is, liefje.”

Tja. Iemands kat zal waarschijnlijk wel gestorven zijn die dag, gaat er door haar hoofd. Maar of die consideratie ook enige dienst zal bewijzen aan eender wie is onwaarschijnlijk...

Loes; 21:15 uur - Vrijdag

Loes staart naar de kattenbak. Jeronimo ligt met zijn zwarte pootje bijna vredig half erop. Zijn lijfje rust levenloos ernaast. Het lijkt bijna een onafgemaakt mopje. Alsof het lieve dier nog ‘iets wou deponeren’, bij wijze van laatste afscheidsgroet, iets wou achterlaten bij gebrek aan woorden dan maar een laatste drolletje. En toch komen de tranen er. Veel mensen hebben Loes schaamteloos teleurgesteld. Ze had vaak meer van ze verwacht. De betere woorden om te zeggen in al die situaties waarin zij zich treurig, opgelaten, verlegen, angstig of juist erg enthousiast en vrolijk voelde.

Jeronimo heeft haar nooit gekwetst. Hij was er altijd, als een stille vennoot, een altijd eenvoudige zekerheid, een vriend en aanwezige die haar nooit in de steek liet. En nu had die stoute tijd, die over alles walst wat ons gelukkig maakt en begeleidt, van die lieve kater enkel nog een lijkje achtergelaten. Een triest, kouder wordend met de minuut, dood lichaampje.

Het verdriet doet haar bijna meer dan het verlies van haar moeder toen. Ach, haar mama was stokoud geweest en lichtjes dementerend, ook al woonde ze nog alleen. Ze bevulde zichzelf en Loes had haar

mama dan vaak schoon moeten maken, als de verpleegkundige weer eens niet op dat moment aanwezig was. Iedere ochtend en iedere avond op gezette tijden kwam die verpleegster. Om haar zich te helpen wassen en omkleden. Maar de buikloop van haar mama liep niet gelijk met die afspraken, natuurlijk. Die had een eigen willetje

Iedere avond stopte ze haar mama in bed en iedere ochtend hielp ze haar om op te staan en zich aan te kleden. Dan bleef ze bij haar moeder tot de huishoudhulp het van haar overnam. Haar mama was op het einde ook niet veel meer geweest dan een hulpeloos dier, maar voor onvoorwaardelijke genegenheid stak daar hun gezamenlijke verleden met vele verwijten en teleurstellingen een stokje.

Ze kan dat katje wel kussen. Dat lieve kopje hangt zo scheef, zo wezenloos staren de nu doffe oogjes in het niets. Maar wat een schat is het beestje geweest. Sarcastisch denkt ze even na over God. Of er dan ook een kattenchristus is en een kattenhemel, want dat hebben die menselijke zoogdieren altijd makkelijk uit hun religies gelaten. Wat haar betreft hebben dieren meer een ziel dan mensen, daar is ze van overtuigd. Onschuldiger zijn ze. Minder bewust, dat misschien wel, maar wat doen de meeste mensen met hun zo geroemde bewustzijn?

Ze aait het dode kopje van het koude lijfje. Als een laatste groet. Dan gaat ze, hoe laat het ook is, met een spade uit de garage, een kuil graven in de tuin voor Jeronimo. Ze is nog een half uur in de weer na het graven, met het ineenflansen van een houten kruis, dat ze ook nog schildert in haar lievelingskleuren. Twee planken die ze stevig aaneenbindt met een groen koord dat ze nog gevonden heeft op een schap in de garage.

En dan gaat ze Jeronimo's lijkje halen. Ze legt hem in de schoot van de wassende nacht, maar bij de verlichting van de tuinspots, in het zelfgemaakt grafje. Ze schept er aarde over, tot hij niet meer

zichtbaar is. En dan huilt ze. Eindeloos. Hartverscheurend. Alsof haar eigen leven bijna beëindigd is door een wreed, ondraaglijk onrecht.

Na wat wel een eeuwigheid huilen lijkt, gaat ze naar binnen, ze neemt wel drie kalmeertabletten en kruipt in haar bed, met haar kleren nog aan en haar tanden ongepoetst. Van al dat huilen overmant de slaap haar als een enorme man met een gigantische hamer. Ze wordt pas opnieuw wakker om 15.25 de volgende namiddag, waarbij het eerste dat ze ziet de ingekaderde, uitgeprinte foto is van haar lievelingsactrice, Eliane Dieltjens.

Ze weet maar al te goed dat zoiets kinderachtig is van haar, dat van het uitprinten en inkaderen van de beeltenis van haar favoriete actrice, maar ze is nu eenmaal alleen en deze dame heeft haar al zoveel mooie uren televisie, zowel films als series cadeau gedaan dat ze een troost is geworden in moeilijke momenten. Het is bijna een symbolische verbintenis met een betere werkelijkheid voor haar. Een die sowieso niet echt bestaat, maar dat doet er helemaal niet toe.

Want, wat hebben we op deze wereld nu eigenlijk echt? Als werkelijke schoonheid en troost? We kennen de prijs nu, eender welke zonde is goed genoeg, denkt ze mistroostig bij zichzelf.

Het gezicht staart glimlachend, gemoedelijk terug. Alsof het uit die andere, betere wereld, een soort hiernamaals, in ieder geval een elders, waar Jeronimo nu ook is, haar aankijkt en haar lijkt te zeggen: “Alles komt altijd goed, ook al lijkt het niet zo.” En dat is, hoe klein en in wezen onbestaand ook, precies wat ze nu wil denken...

Eliane; 15:25 uur - Zaterdag

“Ik heb het altijd gedaan. Ze zien me niet gaarne en slaan. En ik moet dingen doen die ik echt niet graag doe, ik heb het altijd gedaan.”

Een heel oud deuntje op haar smartphone, maar ze speelt het herhaaldelijk af, terwijl ze als een gek stappen zet, ze wil minstens drie uren stappen vandaag, omdat ze gefrustreerd is, en ook omdat ze calorieën wil verbranden, veel calorieën. Het feestje van de vorige avond met de collega's met het uitgebreide diner kan er immers voor zorgen dat ze die tien kilo, die ze met zoveel moeite is kwijt geraakt, er zo weer bijna gratis bij krijgt... Tenminste, als ze niet oplet. Het is hoe ze zich voelt, kwaad op dat altijd sluimerende overgewicht, en kwaad op haar zwakke status van 'actrice', wat ondertussen bijna een scheldwoord is geworden.

Ze is er zo één, eentje die zelfs nu nog, na 2020 en de eerste pandemie, na de eerste alarmbel die de natuur liet afgaan aan onze hebzuchtige soort, nog steeds licht erotische scènes durft te spelen in films en series. Ze kust nog echt, zelfs met tong als het moet, haar medespeler. Ze gaat zelfs nog uit de kleren, als dat echt moet en wordt daar heel goed voor betaald. Zonder dat ze in eender welke 'bubbel' is opgenomen. Ze is zozegd een 'standby', eentje die voor speciale rollen op eender welk moment kan ingeschakeld worden. Dat het goed betaalt, denkt en zegt ze er zelf altijd bij.

Het is een duister circuit geworden in tijden van altijd op de achtergrond loerende virussen en bacteriën. Hoe het precieze beestje heet dat je de das om kan doen, virus of bacterie, dat zal wel iedereen worst wezen, feit is, ieder mens is een potentieel kanon van besmettelijkheden.

In vroeger tijden werd er lustig op los gevreeën, vrijwel overal, zowel in relaties als op het scherm, maar nu wordt er maar wat vreemd

van opgekeken als twee acteurs dan toch een intieme scène dienen op te voeren. Tenzij ze getrouwd zijn met elkaar in werkelijkheid natuurlijk, maar dat is bij Eliane niet het geval. Of als ze al lang ‘een bubbel’ gevormd hebben. Toch, stilletjes aan sijpelde het door in de mainstream, bijna onopgemerkt groeide de afkeer van het beroep.

Die naam heeft ze dus, een beetje onwelvoeglijk, en gisteren heeft ze er ‘weer zo’n draaidagje op zitten’. Ze voelt zich, als ze wat al te lang stilstaat erbij zelf een beetje guur en vunzig, onrein. Pseudo-dramatisch zei ze zelfs vorige zondag tegen haar beste vriendin en met die passie van een echte, volleerde actrice, terwijl ze zich aan haar maatje Joke vastklampte zoals een drenkeling een vlot vastgrijpt na een schipbreuk: “Alsjeblieft, haal me weg van al deze dood en al dat verderf! Van het onreine!” Waarop Joke, die dacht dat het een spelletje was, gretig mee had gedaan en vervolgd had: “Ja! Oh, goede Here God, Heer van alle redding uit de verdwazing en de problemen! Red ons! Amen!” Het was ook een spelletje. Maar niet echt, zoals alles wat we uiteindelijk ook lachend zeggen zat er veel waarheid in dat spel.

Bij ‘Amen’ had ze recht in Jokes ogen gekeken en ze had een lach geforceerd, ook al vond ze het in werkelijkheid maar half zo grappig. Ze liep immers al een hele tijd rond met dat nare gevoel, met die gedachte dat ze niets was, niemand was, een hoopje sociale paria die met haar eigen gezondheid en leven speelde voor geld.

Maar ja, wat moest ze anders, verdomme? Ze had enkel die theateropleiding gevolgd en had voor 2020 immers ook helemaal niets anders gedaan dan acteren? Eerst op kleine podia, later voor televisie en ze had zelfs een aantal films gekregen. Want talent, dat had ze wel. Zelfs een rol die mijlenver van haar eigen karakter lag, daar kon ze minutieus inkomen, de mimiek volgde vanzelf, als bij toverslag.

“Eigenlijk,” denkt ze nu opstandig, terwijl maar weer diezelfde gedachten door haar hoofd malen, “verdienen wij een medaille. Want:

wie wil het nog doen, zoiets? Wie durft het nog? En met zoveel karakter, zodat het publiek ervan blijft smullen?!” Uit puur protest onderbreekt ze even kort het doorbenen. Ze blijft langs de kant staan en raadpleegt nog een keertje haar rekening.

En daar zijn ze, op het schermje van haar smartphone, trouw als altijd en de hoofdrede waarom ze dit toch maar blijft pikken: 22.000 volle smakkers van euro’s, die haar altijd troosten als ze er bijna de brui aan wil geven, de hoofdrede waarom ze dit blijft doen. Natuurlijk speelt het ook een niet geringe rol dat ze er verdomd goed in is om iedereen te laten geloven dat ze eender wie kan zijn. “U vraagt, wij draaien!”

Aangemoedigd door dat getal besluit ze even te gaan joggen. Normaal gezien kiest ze voor een stevige wandeling van een drietal uren, maar nu zet ze het op een drafje. Voor de gelegenheid. Als om zichzelf te vieren. Ze ziet het stomme blikje cola niet waar ze verkeerdelijk haar voet op terecht laat komen. En ze schuift uit. Au. Even ligt ze ver dwaasd op het trottoir en ziet ze spreekwoordelijke sterretjes. En dat, terwijl de kerkklok van het dorp exact vier uur afklopt.

Ed; 22:00 - Zaterdag

Ed ligt op de grond, ergens in het centrum van Perth, Australië, even niet goed wetend wat er gebeurd is. Dan ziet hij het colablikje waarover hij ogenschijnlijk is gestruikeld. Vandaag is zijn tachtigste verjaardag. En dat heeft hij gevierd. Alleen, in een restaurantje, met een etentje. Familie heeft hij niet meer, of toch geen kinderen en kleinkinderen die nog naar hem omkijken. En zijn vrienden zijn op een gegeven moment allemaal verhuisd naar andere delen van Australië, net wel hun families achterna, waar zij wel een band mee hadden.

Het is niet, dat denkt hij tenminste, dat hij zo'n rotzak was voor iedereen. Nee, zij waren op zijn geld uit en toen bleek dat hij er niet zo warmpjes in zat als iedereen gedacht had, werden de bezoeken aan hem van zijn familieleden hoe langer hoe schaarser. Ook was hij altijd iemand van weinig woorden geweest. Hij was één van die mensen zoals er niet veel voorkomen op deze planeet, hij zei namelijk alleen maar iets als hij dacht dat het belangrijk was. Daardoor waarschijnlijk ook, waren ze uiteindelijk helemaal gestopt met hem te bezoeken.

Niet getreurd, dan gaat Ed wel alleen op restaurant. Het vallen was een vreemde sensatie. Alsof er bijna iets dwingend in zat, iets chromometrieke, alsof iets in het universum een script had en dat aan hem opgedragen had. Hij schudt deze rare hersenkronkel van zich af en krabbelt recht. Zijn wandelstok ligt een beetje verder, die heeft hij bij de val losgelaten. Er was ook iets, net na het vallen zag hij een gezicht. Het was het gelaat van een veel jongere vrouw, en ze lag ook op de grond. Maar hij kent deze dame niet, toch niet voor zover hij zich kan herinneren. Een heel bizarre gewaarwording.

Alle gekheid op een stokje, redeneert hij, zijn hoofd schuddend over wat er met hem gebeurd is. Zouden dit ook symptomen zijn van de leeftijd, die met rake aandrang hem steeds verder duwt over zijn levensweg, naar dat einder waar hij zo'n angst voor heeft? Een koude rilling loop hem over zijn beproefde en vaak pijnlijke ruggengraat, ondanks het gegeven dat deze dag niet uitzonderlijk koud is geweest voor de tijd van het jaar. Deze herfstmaand in april, terwijl de winter ook weer dichterbij komt als een onafwendbare slechte grap, is verbazend zacht geweest.

Op mijn ouderdom, beseft hij, dient je lijf nog vooral om te voelen dat je leeft door al de kwalen die het krijgt. De roes van de jeugd is al lang voorbij en dat steekt wel af en toe. Toch heb ik zeker nog dingen om voor te leven, troost hij zichzelf. Ik heb een prachtig huisje dat ik lang geleden al tot een heel eigen nest verbouwd heb,

toen ik nog enkele goede kameraden had die me daarbij hielpen. En van honger omkomen zal ik ook nog niet zo gauw. Het wordt wel heel basic als je de tachtig haalt en je alle contacten verloren hebt...

Te voet, op de trage schuifelachtige manier van de oude man, stapt hij naar huis. Zijn wandelstok voorzichtig, alsof hij een blinde is, voor zich uit tastend bij elke stap. De sleutel haalt hij uit zijn broekzak, eens hij bij zijn voordeur aangekomen is. Hij is gelukkig niet één van die oude mannen die hun broek opgetrokken houden tot onder hun oksels, hahaha. Dat deed zijn eigen grootvader wel, herinnert hij zich maar al te goed. En precies daarom zal hij dat zelf nooit doen.

Hij vindt dat hij er nog keurig uitziet. Ook wast hij zich trouw elke dag. Hij mag er niet aan denken dat hij de typische geuren van zweet van drie of vier dagen met zich meedraagt, zoals bepaalde types die hij weleens in de tram heeft geroken. Vreselijk is dat!

Eigenlijk heeft hij lang getafeld. Tja, wiens haast? Het is nu niet bepaald alsof er iemand op hem zat te wachten... Maar, zo gaat er door zijn gedachten, met het sluiten van de voordeur zal hij deze dag ook afsluiten. En onder de wol kruipen.

Hij hoeft geen trappen meer te doen. Zijn bed staat beneden, op het gelijkvloers. Toen zijn beste vriend Ben nog leefde, heeft hij dat voor hem geregeld. De twee zonen van Ben hebben toen het bed gedomonteerd en voor hem in de woonkamer geïnstalleerd, daar was immers plaats genoeg. Iets waarvoor hij zijn kameraad eeuwig dankbaar kan blijven, God zegene en beware hem.

En zijn badkamer was altijd al beneden. In die oudere huizen werd dat nog vaak zo gedaan. Boven staan de kamers ondertussen stof te vergaren, daar komt hij vrijwel nooit meer. Hij zou eigenlijk de huishoudhulp die eens per week komt poetsen kunnen vragen om boven ook eens schoon te maken, maar tot nu toe heeft hij daar nog de moed

niet toe gehad. Hij is redelijk beschaamd over wat ze daar zal aantreffen. Het is jaren geleden sinds hij nog de trap opging...

Nog heel even zet hij zijn oude radiootje op. Het is een grappige curiositeit geworden, dat dingetje, een relikwie uit vroeger tijden. Maar het werkt nog altijd. Het staat altijd afgestemd op de klassieke zender. Af en toe kraakt het wel al lichtjes. Dat komt door dat verdomde digitale gedoe van tegenwoordig, weet hij. Analoge radio is een bedreigd iets. Bedreigd door dat 'altijd maar anders' van de moderniteit. En sommige dingen die niet goed zijn in overleven zijn daarom niet minder waardevol, wat de mensen en de tijdsgeest ook mogen beweren. Zoals analoge radio...

Om tien voor elf zet hij de radio uit, ontdoet zich van zijn kleren, trekt zijn pyjama aan, gaat naar bed en binnen het eerste halfuur doet zelt hij al weg. Hij is moe.

De volgende ochtend wordt hij pas heel traag en moeizaam wakker. Alsof de slaap hem heeft gegijzeld en hem nog niet wil los laten.

Gelukkig is er zijn douche, die zal hem wel helpen de nacht weg te wassen. Dromen kan hij zich niet herinneren. Vroeger, zo lijkt het toch, was zijn verbeelding veel intenser. Of misschien werkt zijn geheugen niet meer zo goed, en droomt hij wel nog, maar kan hij zich zijn belevenissen van 's nachts gewoon niet meer herinneren. Het doet er niet toe. Er blijft voor hem ook minder over nu om te wensen. Dat heeft enkel zin als er, in het geval van de mooie dromen tenminste, nog dingen werkelijk van kunnen worden.

Na het wassen maakt hij koffie. Nog op de manier waarop hij het geleerd heeft van zijn eigen moeder, toen die nog leefde. Hij giet zelf het kokende water in de thermoskan, nadat hij de filter daarin gestopt heeft. Dat is toch heerlijke koffie, het tovert altijd weer een tevreden glimlach op zijn rimpelige gezicht als hij die eerste slok proeft.

Omdat er niets verder te beleven valt op deze oude dag van hem, en hij helemaal geen plichten meer heeft, tegenover niemand, zet hij het radiootje opnieuw aan. Tot zijn verbijstering wordt de zender gestoord. Eerst kraakt het, en vervolgens lijkt hij een stem in de verte te horen die uitdagend, maar ook uitnodigend ‘Hey’ roept. Er moet weer iets schorten aan het signaal, zoals al eerder is gebeurd, maar deze keer is het wel een vreemd interval. Het hypnotiseert hem kortstondig, creëert een gevoel van vervreemding. Bijna alsof het voor hem bedoeld is... Alsof iemand hem roept. Maar dat is absurd, en hij schudt het van zich af. Het is ondertussen kwart na acht ’s morgens.

Brandon; 22:15 – Zaterdag

Deze avond heeft hij geen uitzonderlijke plannen. In Los Angeles dooft de dag stilaan uit, alhoewel deze stad nooit slapen gaat. Hij zit aan zijn raam en probeert een nieuwe rap te schrijven. Het is al te gek geweest. Zijn plotse succes na jaren ploeteren en doorgaan zonder de geringste erkenning overvalt hem volledig en hij heeft nog geen echte strategie over hoe hij ermee moet omgaan. Hij zet zijn laatste single nog eens op, alsof hij zichzelf ervan wil vergewissen dat het geen illusie is dat hij, echt hij, zelf dit nummer geschreven heeft.

De eerste ‘Hey’ van de intro weerklinkt. In de videoclip staat hij op een vuilnisbelt in zijn hoody, en roept zowel uitdagend als uitnodigend een rivaliserende bende aan. Maar het nummer wil meer beweren. Het wil de mensen er vooral van doordringen dat de marginaal met de armoedige afkomst die hij vroeger was een belangrijk en onontkenbaar deel is van ieder mens. Niemand is meer dan een ander en dus roept hij met die Hey eigenlijk iedereen aan, ook de gegoeide, gezapige burgermannetjes en -vrouwtjes.

Toen hij in de Bronx opgroeide, had hij gewoon de pech niet met zijn reet in de boter te zijn geboren, zoals veel van die

omhooggevallen piefen die beweren hun hele leven beter en uitverkoren te zijn gewoon omdat ze het geluk hadden in rijkere families geboren te worden. Hij had alleen maar zijn talent om te rappen, zijn muziek. Hij had geen rooie duit, sommige dagen kwam er zelfs geen eten op tafel want zijn ma lag weer versuft van de pijnstillers omver op de gammele sofa, uitgeteld. Hoe vaak had hij niet eten moeten stelen?

Maar soms is één talent blijkbaar alles wat je nodig hebt om te overleven. Ha, dat is een goeie, denkt hij, overleven. Iedere dag daar was zijn leven bedreigd geweest. Hij hoefde maar buiten te komen of de rivaliserende bendes deden al pogingen om hem en elkaar te vermoorden. Het is een wonder dat hij hier nog is!

“Sterfelijkheid”, schrijft hij. Het wordt de titel van zijn volgende nummer, dat heeft hij net besloten. Hij wil de dood vierkant uitlachen, zonder echter te ontkennen dat die drang om het nog één dag, desnoods nog één uurtje er levend vanaf te brengen zijn hele ambitie doen ontvlammen heeft in de eerste plaats en dat dat een onblusbaar vuur is gebleken. Alles wat hij heeft en is, is daardoor gemaakt, door het dwingende besef dat de dood de enige echte zekerheid is in het bestaan. Dat en de belastingen natuurlijk, zoals de mensen soms zeggen.

De woorden gutsen uit zijn pen als bloed uit een open wonde. Daarna, zo weet hij, moet hij het even laten bezinken, laten rusten. Het geheel moet een nachtje sudderen in zijn onderbewustzijn, dan verkrijgt hij dikwijls via dromen nog enkele tips over hoe hij het kan finetunen en afwerken. De melodie en de beat die erbij horen heeft hij nu al in zijn hoofd. Die komen meestal eerst. Automatisch, door het scanderen en het rijmen ontstaat al een bepaald ritme, de beat zal naadloos aansluiten hierbij zoals gewoonlijk.

Hij laat het nu los. Even diep ademen en alles loslaten met het uitademen. Dat heeft hij geleerd in zijn woedebeheersingscursus. Het

voelt altijd als een kleine bevrijding, bij het exhaleren laat hij een diep en luid 'ja' ontsnappen, wat het loslaten ondersteunt van het hele creatieve proces en alle gedachten die daarbij horen. Voorlopig vertrouwt hij het toe aan de kosmos, of aan wat voor kracht er ook in onze natuur schuilt die ons het leven heeft gegeven en die alles doordringt en begeestert, een soort almachtige oerwijsheid en oerkracht die adem schenken aan alles, van bloemen en bomen tot de mensheid. De pure onderstroom van beseffen dat je hier bent. Hier en nu, verankerd in je lichaam, in die af- en aanstroom van zuurstof naar koolstof.

Hij schudt nog even met zijn armen het laatste kleine restje spanning van zich af en gaat dan tv kijken op zijn laptop. Op YouTube ziet hij live beelden van een toegesproken menigte bij de nieuwste goeroe die zo'n sensatie is. Zijn boodschap is anders dan van al die anderen die vooral door hun ego leken gedreven te zijn als volksmenners.

Deze man predikt bescheiden geweldloosheid en suggereert prachtige visuele meditaties als alternatief voor drank en drugs. Na sigaretten staat de laatste jaren meer en meer alcohol ter discussie. Het wordt minder vanzelfsprekend om na een lange dag werken een glas rode wijn te drinken bijvoorbeeld. Eindelijk hebben ze het ingezien, denkt Brandon, die dit zelf al lang weet. Maar dan hebben mensen natuurlijk ook iets anders nodig om met hun frustraties en pijnjtes om te gaan.

Alcohol is even groot, zo niet nog schadelijker vergif dan sigaretten omdat je er niet alleen jezelf schade mee kan berokkenen, maar ook anderen als je bijvoorbeeld zo'n stom rund bent dat dronken achter het stuur van een wagen durft kruipen en dan een ongeluk veroorzaakt.

Al je organen worden erdoor aangetast. Van je hart tot je hersenen tot je maag, darmen en lever. Hoeveel mensen zijn er niet geweest, beseft hij met een schok wanneer hij zich hun aantal probeert voor

te stellen als een menigte, die heel hun leven en dat van hun omgeving verwoest hebben door de drank? De hoop mensen die dat is overkomen beslaat vele en vele malen de massa die zich nu heeft gevormd voor Sandero op die weide.

Dan is meditatie en visualisatie een veel veiliger trip inderdaad. Verbeelding en creativiteit als middel om te ontspannen. Het lijken simpele gedachten, maar deze kerel weet het te verkopen als zoete broodjes.

Het is nog altijd vreemd. Een menigte met mondkmaskers op, waarbij de samenstellende individuen zover mogelijk uiteen staan. Het lijkt maar moeilijk te wennen en het draagt de constante onderliggende boodschap van gevaar in zich.

Kathy: 23.25 – Zaterdag

De weide is fel verlicht. Sandero vindt het naar eigen zeggen een goed idee om dit gebeuren buiten plaats te laten vinden, in de natuur, waar we allemaal toch een klein beetje besef van onze verbondenheid met de gewonde aarde kunnen voelen. We moeten haar helen en onszelf helen, dat deelt hij ook mee. Maar zelfs op deze uitgestrekte velden zijn de tekenen er van de menselijke technologie en overheersing, in de vorm van de lampen die hier overal zijn neergezet om deze bijeenkomst te verlichten. Ze heeft niettemin ademloos naar hem geluisterd.

Nu heeft hij het over het projectiemechanisme en onze innerlijke schaduw, die we altijd door beelden in de buitenwereld laten uitlokken. Hoe heviger de reactie is op een beeld, mens of situatie, hoe sterker het achterliggende complex bij de reageerder. Blijkbaar, als iets je heel intiem raakt dat met onverwerkte en onbewuste inhouden in jezelf te maken heeft, blijft dat spoken door je hoofd, blijf je die woorden of situatie steeds opnieuw afspelen en kan je het niet

loslaten. Ook de hevigheid en ongepastheid van een reactie is een aanduiding dat iets je persoonlijke complexen heeft getriggerd en dat je ermee aan de slag moet om jezelf terug in harmonie te brengen.

De schaduw is ook altijd groter en erger dan we ons die kunnen voorstellen. De meesten van ons denken dat het bij hen wel zal meevallen als ze hiermee aan de slag gaan, maar hoe meer je over jezelf te weten komt, hoe duisterder onze schaduwkant blijkt.

Een complex kan zowel positief als negatief zijn, legt hij uit. Het zijn sluimerende, niet tot het bewuste doorgedrongen uitdagingen of zelfs talenten die je hebt, maar dus ook al je negatieve emoties die ontstaan zijn vanuit je ervaringen in het verleden en alle symbolen en beelden die daarbij horen.

“Dus,” intoneert Sandero, “is de oorlog altijd in de eerste plaats met jezelf uit te vechten en met je eigen slechte kanten of zwakheden. Je moet je terdege afvragen wat het beeld of de situatie in jou teweegbrengt en het herleiden tot waar het vandaan komt. Daar is het echte werk te doen! Eens bewust gemaakt, wordt zo’n schadelijke inhoud ongevaarlijk. Het is door het feit dat die inhouden onbewust zijn dat ze zo sterk en machtig worden en hele volkeren in gevaar kunnen brengen.

Onze problemen zijn onze grootste leermeesters en onze bron van creativiteit. Zonder de schaduw van ons allen zou de werkelijkheid steriel zijn en dood. Pas als alle inhouden aan de oppervlakte zijn gebracht en onder ogen gezien, zowel de goede als de problematische en geïntegreerd, wordt een persoon heel en geheeld en waarlijk in balans gebracht. En dan houdt ook de strijd tussen het materiële en het spirituele op en elke moeilijke worsteling. Dat is de ware weg naar vrede, zowel innerlijk als voor grote groepen mensen, wanneer meer mensen wakker worden.”

Dit brengt direct weer haar heel eigen stroom associaties teweeg bij Kathy. In de eerste plaats mooie connotaties. Beelden van de vrienden en leraars die ze heeft gehad en die heel veel voor haar betekend hebben, die er waren voor haar toen ze moeite had met twijfels, met groeipijnen onderweg naar haar eerste volwassenheid, want ze was een gekwelde tiener. Maar ook van prachtige, zorgeloze vriendschappen met zeldzaam interessante mensen. Sommigen van hen kent ze nu nog. Die zijn in haar leven gebleven. Anderen zijn al lang hun eigen weg gegaan.

Daarna komen de gedachten aan de lastige perioden en hetgeen haar pijn deed, de herinneringen aan diegenen die het haar zuur maakten. De pesterijen, waarvan ze al een tijdje weet dat de anderen hun eigen onzekerheden en complexen op haar projecteerden en aanvielen. Zij was kop van jut, en een makkelijk slachtoffer, omdat ze net dat beetje anders was.

Ze was geneigd tot depressies, en ook daar sluimerde toen heel veel dat ze op die momenten niet inzag. Onvrede, een gevoel van gemis, een behoefteigheid. Behoeftigheid. Behoeftigheid aan wat? Om zich veilig te voelen, om terug de geborgenheid te voelen die haar moeder haar gegeven had voor ze overleed aan kanker. Voor ze alle zekerheid had moeten achterlaten, en voor een lijdende, maar nog altijd lieve en positieve mama had gezorgd, samen met haar papa, was ze een zorgeloos en gelukkig kind geweest.

Met de uiteindelijk dood van haar mama, toen Kathy vijftien jaar was, had ze het gevoel gekregen dat ze haar steun en toeverlaat was verloren. Het was alsof de bodem onder haar voeten was weggevalen. Maar om de één of andere reden had ze dat verdrongen, had ze niet door dat ze bij iedere vriendelijke dame die ze van dan af tegenkwam, zoals die leerkracht Grieks, een moederfiguur had gezocht, een nieuw anker, die zekerheid en veiligheid die ze nooit meer echt bezat.

Toch niet vanbinnen, hoe sterk ze zich ook voordeed. En de anderen vonden het maar niets allemaal destijds. Dingen als “Hé, het doet pijn hoor!” kreeg ze vaak te horen als de tranen in haar ogen verschenen wanneer iemand haar lastigviel of zelfs gewoon als ze het moeilijk kreeg. Dan lachten alle anderen daarom. Vervolgens trokken er een paar aan haar haren om die woorden nog wat kracht bij te zetten, en sommigen stompten haar of duwden haar.

Ze kicken erop dat ze hulpeloos was, het gaf aan hen een gevoel van valse kracht, want hun eigen zwakte vielen ze in haar aan, projecteerden ze op haar, alsof zij het was die geen enkele sterkte bezat. Maar nu was het wel duidelijk dat ze hun eigen angst om zwak over te komen en hulpeloosheid te voelen uitspeelden, wat ook de onderliggende redenen mochten zijn voor die gevoelens bij hen, ze hadden in haar een dankbaar middel gevonden om dat op bot te vieren.

Gelukkig ligt dat nu allemaal achter haar. De dood van haar mama heeft ze ondertussen verwerkt, alhoewel ze altijd liefde zal blijven voelen voor haar, dat behoudt ze. Ze weet ook dat het werk waar Sandero over praat, nooit ophoudt. Dat er altijd zaken zijn waar je nog aan moet schaven. En dat pijn de universele constante is, de oerkracht, het basisgevoel dat altijd op de achtergrond sluimert. Je kan dus maar beter wennen aan een basisgevoel dat op zijn minst licht onbehaaglijk is en ervan uitgaan dat het door de entropiewet alleen maar erger kan worden. Wat niet betekent dat je moet oordelen over pijn en er de psychische component van lijden aan moet toevoegen.

Zij was er van bij het begin van Sandero’s beweging bij en heeft al het nodige werk verricht met zichzelf. Je moet altijd vooral hevige, ongepaste reacties op bepaalde beelden of mensen opmerken. Wat ook niet moeilijk is, op de duur begin je de patronen die je telkens herhaalt in verschillende situaties te herkennen. En dan kan je eindelijk vanaf een zekere afstand naar wat er gebeurt beginnen kijken, zelfs op het moment dat je er middenin zit. Dat wordt een automatisme, een gave om uit het gegeven te treden en het beter te plaatsen.

Het schept ratio, tegenover al die ongecontroleerde explosies van emotie.

Ze heeft er nu even genoeg van. Ze kent de lessen die Sandero, die door velen als een goeroe beschouwd wordt, maar in feite het archetype van de wijze, goede leraar belichaamt en zichzelf nooit iets anders aangemeten heeft al door en door. Ze vraagt zich zelfs af wat ze hier op deze weide nog is komen doen. Het voelt alsof het stilletjes aan tijd wordt om alleen verder te gaan, zonder de groep.

Nooit heeft ze ook maar één bijeenkomst gemist. Maar nu wil ze naar huis. Ze wil de zoete stilte horen en niets meer dan dat, voor zover dat in onze drukke, luidruchtige wereld met onophoudelijk komen en gaan van haastige mensen die alomtegenwoordig zijn nog mogelijk is. Zelfs bij haar studio, op een uur rijden van hier met haar elektrische autootje, zijn er onvermijdelijk drommen lawaaierige passanten op de aangrenzende straat.

Dus is stilte relatief. Hier wil ze echter nu niet zijn. Ze gaat haar hoofd leegmaken met meditatie. Enkel zij en haar ademhaling. En daarna slapen, want ze is moe. De dag is toch al bejaard en bijna over zijn vervaldatum. Het is genoeg geweest voor vandaag, denkt ze. Terwijl ze de weide afloopt, doet ze haar mondmasker af en haalt enkele keren opgelucht adem. Het went toch maar moeilijk, dat ding, vindt ze.

Net voor ze in haar auto stapt, merkt ze dat er aan de overkant van de parking nog iemand staat die duidelijk hetzelfde plan had en op datzelfde moment de weide verlaten heeft. Ze kijkt naar die vrouw, die enorm overgewicht heeft. Ze voelt een plotse verbondenheid met deze onbekende, zomaar. Gewoon omdat ze er allebei bij waren vanavond. Het is iemand die ze nooit eerder opmerkte bij de bijeenkomsten. De vrouw voelt dat er iemand naar haar kijkt, neemt ze aan, want haar blik gaat in Kathy's richting. Ze glimlachen naar elkaar.

Judith: 23:40 – Zaterdag

Dat ziet er nu eens een echt vriendelijke, niet oordelende dame uit, denkt ze. Ze glimlacht zelfs naar Judith. Maar onmiddellijk weet ze weer: “Oh ja, ik ben weer positief aan het projecteren. Iemand is goed omdat ze mij ogenschijnlijk niet veroordeelt.” De vroegere pest-erijen maken dat iedereen die een beetje vriendelijk is voor haar onweerstaanbaar is. Omdat ze altijd te dik is geweest. Dat was genoeg reden om op te vallen in het middelbaar, tussen al die slanke tienermeisjes.

Ze was altijd de dikste van de klas. Er is vaak maar weinig voor nodig om op te vallen als de schakel in de ketting die er niet in hoort volgens de anderen. En ze kan er niet eens iets aan doen. Al van heel jong heeft ze een schildklierprobleem, waardoor het bijna onmogelijk is voor haar om af te vallen, hoe weinig ze ook eet.

En dan moest je je ook nog afvragen volgens Sandero in hoeverre jij zo in elkaar zit dat je vindt dat anderen niet bij jou passen en welk deel van jezelf die anderen op zijn minst provokeert, en onbewust ook pest. Verder diende je dan je bewust te zijn van alle keren dat je je wel aanvaard voelde, want van alles bestaat eeuwig ook tegelijk het tegendeel, licht en donker zijn een onafscheidelijke tweeling en de hele menselijke soort is zo verweven onderling. En wat lastig is, vormt je groeipotentieel.

Je ervaringen zegden ook iets over hoe jij tegenover jezelf stond volgens hem, dus was ze eerst begonnen met vriendschap te sluiten met zichzelf. Dat drong niet direct door tot de anderen, toen, dat ze tenminste zichzelf voor haar dik zijn niet meer veroordeelde. Maar ondertussen is het wel doorgesijpeld. Ze heeft een heel grote vriendenkring nu. Haha, dat heeft ze toch wel mooi voor elkaar gekregen. Zelfs van de zogezegde onderliggende ontevredenheid die altijd dreigt en die ons onophoudelijk verder drijft merkt ze eigenlijk

vrijwel niets meer, ook al weet ze, op deze wereld kan het morgen alweer keren en anders zijn.

Daar ligt ze niet van wakker. Zij maakt zich geen zorgen over wat er in de toekomst eventueel allemaal zou kunnen misgaan, ze neemt het wel zoals het komt. Ze heeft het vaste vertrouwen ontwikkeld dat ze alles aankan wat op haar weg komt, wat er ook nog te gebeuren staat. Ze is zo sterk geworden door jaren en jaren aan zichzelf te schaven.

Ze heeft genoeg werk hiervoor verricht. Duizenden boeken heeft ze gelezen, dat is niet overdreven. Op die zeventenveertig jaren dat ze nu hier is, tijdens haar kort verschijnen in die verwaarloosbaar summere periode in de menselijke geschiedenis, heeft ze alles onderzocht, en alleen het goede behouden. Dat was nog een wijs advies dat ze uit de Bijbel onthouden en altijd gevolgd heeft.

En ze is volledig ontwaakt. Haar overkomt het niet meer dat ze geen flauw benul heeft van wat er rondom haar gaande is, en van wat de dingen haar willen zeggen en leren. Ze leeft al lang niet meer half of geheel onbewust. Dat was het plan, de bedoeling, je mogelijke bekroning van de evolutie van het leven op aarde: glanzend, helder bewustzijn, als een stralende zon die warmte en licht uitgiet over alles, waardoor alles volledig tot zijn recht kan komen.

Je bewustzijn is als een prachtige exotische bloem, uniek in de stroom van de ontplooiing van natuurlijke organismen. Waarschijnlijk zal kunstmatige intelligentie het ooit wel overnemen en ofwel wordt het menselijk bewustzijn dan daarin geïntegreerd, ofwel wordt het overbodig en verdwijnt het gewoon, zoals de dinosauriërs ook uitgestorven zijn.

En dat is niet erg. Helemaal niet. Het universum geeft geen sikkepit om onze gevoelens, kunstmatige intelligentie waarschijnlijk ook niet. Of toch niet op de manier waarop wij erom geven. Misschien wel op wijzen die wij niet kunnen begrijpen met onze beperkte

intelligentie... Maar wat telt is dat wij er wel om geven. Dat het voor ons iets uitmaakt.

En zolang er betekenis zit in alles wat je meemaakt, is het in orde. Dat is een gouden medicijn tegen het aanhoudend voortschrijdend verval, zoals je verlies van energie met de loop der jaren ook demonstreert. De Goden uit je jeugd, de romantische liefde bijvoorbeeld, stappen dan onvermijdelijk van hun troon af, alsof ze het zelf beu zijn om voor inspiratie te zorgen. Maar de vriendschap blijft, en de wijsheid, je eigen unieke kleine weg naar verlichting is altijd bij jou, zolang je hier bent.

Thuis gekomen, gaat ze onmiddellijk naar bed.

Ze droomt... dat ze in Tibet is, in een niet nader gespecificeerd tijdperk. Er is een oorlog gaande. Bloeddorstige legers vallen onschuldige mensen aan en vermoorden hen op wrede wijze. Dan ziet ze de Dalai Lama, die over 'De parel in de Lotusbloem' praat tegen een schare volgelingen die rond hem zijn opgesteld. Een jongeman wordt daarop vermoord met geweschoten, maar wordt opnieuw geboren als een prachtig jongetje dat de parel in de Lotusbloem zal worden en dat de wereld zal redden van de pijn. Judith bedenkt dat het kind waarschijnlijk niet met een navelstreng vastzit aan de moeder bij de geboorte, en dat het daardoor een pijnloze geboorte zal zijn, maar dan ziet ze een beeld van het kind in de baarmoeder en het is wel degelijk met haar verbonden via een navelstreng.

Wanneer ze wakker wordt is het drie uur 's nachts. Ze interpreteert de droom als een soort mythisch verhaal over hoe de mensheid altijd aan zijn sterfelijkheid en lijden probeert te ontsnappen, maar dat je niet los kan komen van 'moeder aarde', en dat we dus met de lasten van het leven ook zullen moeten leven. Trouwens, weet ze maar al te goed, zonder het slechte krijgt het goede ook geen adem. Zuurstof bijvoorbeeld was oorspronkelijk iets waar leven niet op kon gedijen.

Pas toen er organismen ontstonden die zuurstof konden gebruiken voor hun stofwisseling had de evolutie een enorme, nieuwe sprong gemaakt. En nu kunnen we niet meer zonder. En zo is het met alles. Ideaal zou zijn moesten we het allemaal meer in evenwicht kunnen brengen en het overwicht van de moeilijkheden op onze planeet kunnen uitbalanceren met de vrolijke, zorgeloze kant.

En dat, kan je alleen bereiken met jezelf beperkingen op te leggen in de oceaan van mogelijkheden en te veel keuze, waardoor we overspoeld worden iedere dag. Door bijvoorbeeld als je een meevaller hebt gehad, bewust daarna iets te doen wat je niet graag doet, al was het maar het vuilnis buiten zetten of je hele huis schoonmaken wanneer je er echt geen zin in hebt en liever in je goede gevoel wilt blijven zitten. Dat brengt je gelijk terug met je beide voeten stevig op de aarde, waar je hoort in geworteld te zijn als een boom.

Het saaie, het vervelende en zelfs eventuele pijn, bewust gebruiken om altijd het evenwicht onmiddellijk te herstellen. Zo behoud je karakter. Schoonheid en persoonlijkheid zit in hoe goed we met onze uitdagingen weten om te gaan, in ons incasservermogen en dat moeten we trainen als een spier. Ontsnappen aan de realiteit, aan de wereld is, zoals in haar droom, niet mogelijk. Ze draait zich nog eens om en het duurt nog wel een half uurtje, maar dan valt ze opnieuw in slaap.

Tom: 3:34 – Zondag

De weg voor hem lijkt in deze droom wel eindeloos door te lopen, de horizon ligt buiten bereik ver. Aan de kant van de straat waar hij doorstapt, zijn overal affiches, foto's geplaatst op borden, zoals bij een verkiezingscampagne. Alleen dat het nu afbeeldingen zijn van de meest uiteenlopende, kleurrijke gezichten van Christusfiguren, de Jezus in ieder van ons. Er zijn blanken, zwarten, Aziatische types, allemaal fragmenten van de schitterende diversiteit van de mensheid.

Ieder gezicht uniek, sommigen zijn karaktervol getekend door het leven en vertonen groeven of littekens, maar allemaal hebben ze de doornenkroon op het hoofd.

Dan bevindt hij zich plots in een bos. Een trotse eik werpt zijn schaduw op hem en in de verte, aan de rand van het bos staat zijn eigen ouderlijke woning, helemaal uit context, want in werkelijkheid bevindt zich het huis van zijn ouders helemaal niet aan de rand van een bos. Hij gaat het huis binnen en opent de deur die links aan de hal grenst. Het is de toegang tot de woonkamer. Daar staat de tv op. Een nieuwslezer verkondigt dat de oorlog nu definitief uitgebroken is.

Onmiddellijk verandert de toon en kleur van het hele tafereel. De tv begint dreigend te storen. Hij weet dat in het verdere gedeelte van de woonkamer een tweede deur uitgeeft op de rest van de hal, met de trap naar boven. Van boven komt muziek en nog een ander, moeilijk te plaatsen gestommel. Instinctief voelt Tom dat hij moet gaan kijken, ook al is hij gespannen en sluimert een vage angst in hem.

De trap kraakt onheilspellend terwijl hij de slaapkamers boven dichterbij komt. De deur van één van de kamers staat open als hij er is en hij kan binnen kijken. Hij is nu getuige van een bejaard koppel dat met elkaar aan het dansen is op muziek afkomstig van een oude grammfoonplaat. Ze zijn diep geconcentreerd met hun blik verzonken in elkaars ogen terwijl ze dansen. Er wordt een been afgehouden van de vrouw door een onzichtbare macht met een eveneens niet waar te nemen bijl, maar de vrouw knippert niet eens met haar ogen.

Op één been blijft ze springen op de maat van de liederen die nu nog luider weerklinken en haar ogen blijven strak gefixeerd op de man. Toch is Tom er een beetje misselijk van geworden. Het afgehouden been ligt naast haar op de vloer. Het bloedt nog, net als de stomp aan haar lichaam. Hij kan hier niet langer naar kijken en vlucht terug de trap af.

Gedesoriënteerd staat hij beneden. En dan verschijnt er plots een jongentje van een jaar of tien, een lief uitziend knulletje dat naar hem lacht, om hem moed te geven. Als hij wakker wordt, baadt hij in het zweet. Hij heeft de avond voordien net voor hij in bed kroop gebeden tot Jezus en gevraagd wat Jezus belast en of hij in plaats van om aandacht voor zijn persoonlijke besognes eens kan vernemen waaronder Jezus lijdt. Hij had geen idee dat hij daadwerkelijk een antwoord leek te krijgen op die vraag in de droom. Of toch tenminste een vermoeden van de Christus die in ons allen sluimert.

Hij besluit op te staan, ook al is het midden in de nacht. Hij gaat aan de piano zitten in zijn living, nog in zijn ondergoed want hij heeft geen zin om zich al aan te kleden. Van zijn artistieke ambities is nog niet veel in huis gekomen. Hij heeft nog steeds geen pianoleraar en dat is zijn eigen fout. Door zich volledig in beslag te laten nemen door zijn werk en hier veel meer mee bezig te zijn dan met zijn creatieve, eigen ontwikkeling is zijn ook aanwezige verlangen om iets schitterends maar moeilijks met de nodige volharding, zelfs op zijn leeftijd van vierendertig nog nieuw te leren naar de achtergrond verdreven.

Diep vanbinnen gelooft hij dat het nooit te laat is, ook al zal hij dan wel geen volleerde concertpianist worden, maar dat is ook de bedoeling niet. Die piano staat er ondertussen wel al twee jaar, onaangeroerd. De droom lijkt veraf nu, zijn vertrouwde meubels ademen rust en onverstoorbaarheid uit alsof ze hem willen troosten.

Arjun: 13:20 – Maandag

Aan het einde van het moessonseizoen zit Arjun mistroostig te bedelen in de straten van New Delhi. Af en toe doet hij een verwoede poging om te mediteren, maar hij beseft dat hij nog enorm ver van de zogezegde verlichting afstaat. Die onrust die al bij hem is van bij zijn geboorte, een soort van gigantische, nerveuze energie, die krijgt

hij maar niet onder controle. Het schamele bedragje dat hij bijeenkrijgt is meestal niet eens genoeg om eten mee te kopen voor één maaltijd.

Hij denkt terug aan dat moment dat hij op een beeldscherm bij een rijkere vriend thuis, enkele jaren geleden die concertpianist zag. Dat was nogal wat! De klassieke muziek leek hem eindelijk even rust te geven in zijn warrige hoofd. Kortstondig was er helemaal geen spoor meer van de onrust. Was hij maar kunnen pianist worden! Maar, waar zou hij het leren? Hij heeft geen geld. Hij kent niemand die een piano heeft in de armoedige kringen waar hij meestal mee omgaat. Het is niettemin een dwingende droom die zijn hart een beetje breekt iedere keer dat hij hem dagdroomt.

Zelfs die muziek heeft hij nergens meer gehoord. In India is het niet populair hé, het is iets van het Westen, van een andere cultuur. En alsof hij zich nog niet ellendig genoeg voelt bij die gedachte, begint het weer te regenen. Eigenlijk is dat juist, het past bij zijn stemming. Even later is zijn haar zeiknat en zijn schamele kleren helemaal doorweekt.

Toch doet hij geen moeite om beschutting te zoeken tegen de nattigheid. Geen enkele. Op een bepaalde manier heeft hij het aanvaard, dat dit zijn leven is. Een gegeven dat nooit lijkt te veranderen. Het is alsof hij één van die mensen is op de wereld die nooit een meevaller krijgen. Alsof hij geboren is om altijd pech te hebben. Hij houdt het nog twee uren uit en verkast dan.

Hij gaat terug naar zijn krotwoning, onverrichter zake. De Indiërs hebben weer geen gevoelens of aandacht voor hem gehad. Iedereen is in de eerste plaats met zichzelf bezig, dat weet hij. Hij is ook vooral met zichzelf bezig. Gedeeltelijk ook uit noodzaak. Zelden luistert er eens iemand naar wat hij te zeggen zou kunnen hebben. Meestal wordt iemand als hij straal genegeerd. En dan kan je maar beter goed voor jezelf zijn, want dat is alles wat je hebt.

Zijn magere lichaam is het enige wat hij bezit. En zijn getergde hersenen, die door de ondervoeding niet goed meer werken. Hij gaat op de vloer van zijn krot liggen, uitgeput. Lang kan het niet meer duren voor het gedaan is. Voor alles voorgoed voorbij is en dit leven slechts een nare droom is die ver achter hem ligt. Sommige dagen is dat het enige dat hem nog troost, de gedachte dat het voorbij zal zijn, en waarschijnlijk snel nu. Hij valt in slaap.

Azra: 19:00 – Maandag

Ze staat naar Arjun te kijken. Ze is zijn hut binnengeslopen, onopgemerkt, want hij lijkt diep te slapen. Zou ze hem wakker maken? Een deel van haar wil hem in haar armen nemen en wiegen, en een lied voor hem zingen om zijn geknakte lichaam en geest tot bedaren te brengen. Ze mag hem. Het is niets seksueels, voor hem voelt ze een warme tederheid en een eindeloos mededogen.

Ze hebben al vaak samen proberen te bedelen. Ook al is ze een meisje, hij veroordeelt dat niet. Hij is de enige man die haar ooit als een werkelijke gelijke behandeld heeft. Tussen al die ongenaakbare kerels, die haar nooit zagen staan trouwens, is hij de enige.

Hij heeft zelfs al eens gevochten om haar te verdedigen. Bijna was ze verkracht geworden, maar daar heeft Arjun een stokje voor gestoken. Dat is slechts twee weken geleden. Waar hij dat vandaan haalt, om op te komen voor een vrouw, en dan nog een arme vrouw, het is een wonder! Verkrachting wordt hier bijna altijd gewoon genegeerd, kerels zien het van elkaar door de vingers. Het hoort gewoon bij de onuitgesproken mening dat het hun recht is. Ze besluit hem met rust te laten. Hij kan de slaap goed gebruiken, ze weet dat hij het even moeilijk heeft als zij zelf.

Maar wanneer ze buiten staat, keert ze op haar schreden terug. Kort aarzelt ze nog. Zou ze het durven? Het is een ongehoord plan, bijna

schandalig. Ze gaat opnieuw naar binnen, vleit zich neer naast hem op de vloer en slaat voorzichtig haar rechterarm rond zijn middel. Ze probeert ook te slapen.

Natuurlijk lukt dat niet. Ze is veel te zenuwachtig. Dat hij wakker zal worden, en dat hij in woede zal ontsteken, dat er een einde komt aan zijn geduld en inlevingsvermogen, die angst kriebelt in haar maag en hartstreek. Dat de enige mooie droom die ze op deze planeet nog koestert ook verschrompelt, verwelkt als een bloem die onherroepelijk ook gedoemd is tot vergaan, zoals al de rest als hij doorkrijgt wat ze aan het doen is. Dat hij net als de andere mannen blijkt te zijn en haar bruusk zou doen ontwaken uit haar illusies over hem.

Toch is het ook spannend. Zo zeer zelfs, dat het een fysieke tinteling in haar buik teweegbrengt. Ze voelt zich bijna even nerveus als ze vermoedt dat hij altijd is. Hij wordt niet wakker. Hij begint zelfs licht te snurken. Nog nooit heeft Azra zich zo verbonden gevoeld met een ander mens. En zeker niet met een man. Ze voelt zich voor het eerst in haar leven ook veilig, niet meer bang nu dat hij wakker wordt, daar ziet het niet naar uit. Ze wil nog niet peinzen over wat er gaat komen als hij wel ontwaakt, wat vroeg of laat toch zal gebeuren.

Het doet er ook niet toe. Voor dit moment wil ze veel opofferen. En wat is het ergste dat kan gebeuren? Dan gaan ze hierna gewoon elk hun eigen weg, geen probleem, kan ze aan. Ze dommelt ook in, en hoort zo die drie mannen niet binnendringen in de hut. In hun slaap worden ze allebei vermoord.

Voor geen enkele goede reden. Omdat de frustraties hier soms hoog oplopen bij sommigen en mindere persoonlijkheden die het leven ook niet aankunnen hun pijn niet langer oppotten kunnen. Het is te veel geworden voor hen. Misschien wel omdat ze jaloers zijn op de liefdevolle gevoelens van Azra. De druk op de ketel werd te hoog en het deksel springt met een oorverdovende ontploffing van hun ziel. Geweld. Zinloos geweld beëindigt Arjuns en Azra's leven. De

messen worden genadeloos tussen hun kwetsbare, gekwelde ribben geplant en omdat ze overweldigd zijn in hun slaap, hebben ze amper de tijd om te beseffen dat hun uur geslagen is.

Azra: 20:34 – Zaterdag

We zijn allemaal dezelfde dag gestorven en zijn nu verzonken in het zwarte onderbewustzijn van het universum, meer verbonden dan ooit. Deze dag overleden nog 162.125 anderen. Er werden ook 369.998 kinderen geboren wereldwijd in hetzelfde etmaal.

Ik kan me van mijn leven niets meer herinneren. Ook heb ik nu geen hersenen meer om dat erg mee te vinden of om daar om het even wat van te maken en betekenis aan te geven. Het is nu aan die pasgeborenen. Ieder krijgt zijn tijd toegemeten en maakt er daarin hopelijk iets moois van. Voor mij is het verhaal van het leven met al zijn dagen in eindeloze cycli van bewust en onbewust geleden.